

UZASADNIENIE

Pozwem z 7 kwietnia 2016 r. (...) S. A. w W., reprezentowana przez pełnomocnik będącego radcą prawnym, wystąpiła ze skierowanym przeciwko Z. G. żądaniem zapłaty kwoty 187,39 zł. Po rozszerzeniu powództwa, inicjatorka postępowania domagała się nadto zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonej kwoty od dnia 7 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty i zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych (k. 83).

W uzasadnieniu faktycznym powodowa spółka wskazywała, że pozwany zawarł z nią umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Pozwany miał zobowiązać się w ramach umowy do utrzymywania aktywnej karty SIM przez cały okres trwania umowy. W związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z tego obowiązku, miała zostać na niego nałożona kara umowna w wysokości odpowiadającej czasowi, jaki pozostał do końca umowy. Na dochodzoną kwotę składać miała się kara umowna w wysokości 175,81 zł i skapitalizowane odsetki w kwotach po 4,01 zł i 7,57 zł. Powódka wyjaśniała także, że prócz umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawarła z pozwanym umowę ratalnej sprzedaży urządzenia telekomunikacyjnego i podnoszone przez pozwanego zarzuty tyczą się właśnie sprzedaży, a nie świadczenia usług (pozew – k. 2-6, pismo procesowe powódki – k. 83-86, pozew w toku postępowania rozszerzający powództwo – k. 87-88v).

Referendarz sądowy wydał w dniu 17 maja 2016 r. nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (nakaz – k. 7). Orzeczenie upadło na skutek wniesienia sprzeciwu, a sprawa przekazana została tut. Sądowi (sprzeciw – k. 10, postanowienie w przedmiocie przekazania sprawy – k. 46).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. Pozwany twierdził, że jego kilkukrotne reklamacje nie były uwzględniane, a powódka nadal żąda wygórowanej kwoty za przestarzały tablet. Pozwany twierdził przy tym, że żądanie zapłaty za świadczenie usługi dostawy internetu jest oszustwem ponieważ tablet nigdy nie był i nie jest eksploatowany (sprzeciwu – k. 11).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lutego 2014 r. strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas określony od dnia 3 lutego 2016 r. (odpis umowy – k. 61-64v). Pozwanemu przyznana został w pkt. 6 ulga wynosząca 890,06 zł. W pkt. 6.2. umowy zastrzeżona została kara umowna na wypadek wypowiedzenia umowy przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta (pozwanego). Kara miała być określona w odniesieniu do wysokości ulgi, proporcjonalnie do okresu jaki pozostał do końca umowy. Umowa regulowana była także przez warunki oferty promocyjnej i regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (k. 65-71v).

Pozwany zaprzestał płacenia abonamentu (bezsporne). Zwracał się do operatora o wcześniejsze rozwiązanie umowy („odstąpienie”) wskazując, że po zapoznaniu się z zakupionym tabletem, uznał go za zbyt skomplikowany (kopie pism pozwanego – k. 32-34). Operator nie wyraził zgody na wcześniejsze zakończenie umowy, wskazując, że wiąże ona strony do 3 lutego 2016 r. (pisma powódki – k. 35-38).

Pismem z 14 lipca 2015 r. powódka wypowiedziała umowę ze skutkiem na dzień 23 sierpnia 2015 r., jednocześnie informując pozwanego o warunkach odstąpienia od wypowiedzenia (wypowiedzenie – k. 75). W związku z wypowiedzeniem umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta, powódka wystawiła notę obciążeniową nr (...), w której naliczyła od pozwanego karę umowną w wysokości 199,96 zł (k. 76).

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do treści przepisu art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Umowę o świadczenie usług

telekomunikacyjnych reguluje ustawa z dnia z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (dalej jako „p.t.”), w szczególności przepis art. 56 p.t.

Zgodnie z treścią przepisu art. 483 § 1 k.c. – można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Podług treści przepisu art. 484 § 1 zd. 1 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Przepis art. 484 § 2 k.c. stanowi, że jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. Przy czym zgodnie z art. 57 ust. 6 p.t. W przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta (kara umowna), nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres określony. Strona nie zawierała postanowień dających abonentowi uprawnienie do jednostronnego zakończenia umowy. Podejmowane przez pozwanego próby rozwiązania umowy i motywy, którymi się kierował nie mogły zatem wywrzeć skutku. Na pozwanym spoczywał obowiązek wywiązywania się z umowy do czasu jej zakończenia. Wcześniejsze zaniechanie wywiązywania się przez pozwanego z umowy, zgodnie z pkt 10.3 umowy uprawniało powodową spółkę do wcześniejszego rozwiązania umowy (k. 63). Z kolei wypowiedzenie umowy przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, uprawniało operatora do żądania powyższej kary umownej. Powódka zatem w sposób uprawniony domagała się w pozwie zapłaty rzeczowej kary umownej.

Pozwany nie podważał prawidłowości wyliczenia kary umownej, wobec czego Sąd uznał za udowodnioną również wysokość kary. Znajduje ona zresztą potwierdzenie w załączonych do pozwu dokumentach, w tym umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Na podstawie przepisu art. 481 k.c. powódka uprawniona była do domagania się od pozwanego zapłaty odsetek. Nie żądał odsetek ustawowych za opóźnienie, a odsetek ustawowych, w związku z czym takie też zostały zasądzone.

Dlatego też Sąd orzekł jak w pkt. I. wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania. Na zasądzoną kwotę składa się 30 zł opłaty od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 120 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu sprzed 27 października 2016 r.) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

- 1) Odnotować zwrot uzasadnienia 12.12.2016 r.
- 2) Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć pozwanemu.